

Sunnuntai

KOUVOLAN SANOMAT Sunnuntaina 26. heinäkuuta 2015 | kouvolansanomat.fi

**Kaisa Massi
yritti mennä
läpi harmaan
kiven**

sivut 2–3

Tatuointi
ylittää ikä-,
sukupuoli- ja
luokkarajat

sivut 4–7

Euroopan
suurimmat
dyynit ovat
Liettuassa

sivu 8–9

**Suomen laki
sallii kaikki
symbolit**

sivu 10

Ihon hoitoa
**hyvällä
ruualla**

sivu 11

*sivut
17–19*

Koti ja Sunnuntai Lukemistojen tuottajat

Etti Kantola (05) 5388 3437, Sari Pullinen (05) 2100 2323, Liina Putkonen 040 563 1090 | lukemistotoimitus@kaakonviestinta.fi

Oli mentävä mankelin läpi

Kaisa Massi venyi ja paukkui, vaikka selkä hajosi ja minäkuva sen mukana.

TEKSTI KATARIINA HAKANIEMI
KUVAT JUSSI LOPPERI

Pari vuotta sitten **Kaisa Massi**, 52, seisoi keittiössään kaappeja koluamassa – ja hätkähti. Hänen kodissaan ei ollut kenenkään muun tavaroita kuin hänen omiaan. Hän oli yksin, ensimmäistä kertaa.

Ainoat elävät olennot hänen läheisyydessään olivat emäntää uskollisesti tapittavat neljä terrieriä. Se tuntui älyttömän hyvältä.

Hyvältä tuntui myös se hetki viime keväänä, kun hän, entinen Kaisa Paju, näki ensimmäisen kerran kerrostaloasuntonsa ovesa uuden sukunimensä. Massi on hänen äitinsä isoäidin nimi.

– Rakastan uutta identiteettiäni, hän sanoo ja ottaa kirjahyllystä esiäitinsä **Elin Maria Massin** valokuvan, asettaa sen omine kasvojensa viereen ja virmistää.

Kyllä, heissä on jotakin muutakin samaa kuin sukunimi.

Vuosituhanneen alkupuolella Kaisa Massi pyöritti Kouvolassa Pajulintu-nimistä yritystä, joka tarjosi pitkäaikaista musiikkiterapiaa ja musiikkileikkikoulupalveluja lapsille. Asiat olivat hyvin, tai siltä se ainakin näytti.

Massi opiskeli työn ohessa psykoterapeutiksi, ramppasi Helsingissä ja luotsasi kolmilapsista perhettä yhdessä miehensä kanssa. Itse asiassa jompikumpi puolisoista opiskeli koko ajan – kenties paetakseen jotain, kuten Massi asian nyt näkee.

Valmistuttuaan hän teki terapeutin töitä sekä aikuisten että lasten kanssa. Henkinen paine vyöryi päälle kahdesta suunnasta: työstä ja kotoa. Massin nuorimmalla lapsella ollut neurologinen sairaus vaati erityistä huomiota molemmilta vanhemmilta.

– Normaalia arkea ei koskaan tullut. Kannoin jatkuvasti huonoa omaatuntoa siitä, etten iltapainotteisen työni vuoksi ollut tarpeeksi kotona.

Massi ei kuitenkaan hidastanut tahtia. Korvissa kaikui ääni lapsuudesta: ”Meidän Kaisa menee vaikka läpi harmaan kiven.”

Oli siis mentävä.

Seitsemän vuotta sitten perhe osti unelmiensa asunnon, remontoivat sen yhdessä ja rakkaudella. Vanhimmat lapset alkoivat olla omillaan, kuopuksen kanssa arki rullasi.

Sitten tuli se hetki, kun harmaa kivi ei enää antanutkaan periksi. Massi oli opettamassa nuorimmaista ajamaan polkupyörällä, kun selkä pamahti.

Massi yritti puolikuntoisenakin tehdä lei-

pätyönsä. Hän venyi ja paukkui, mutta niin paukkui selkään.

Kivut yltyivät. Välillä Massi makasi puolittain rahin päällä, piti kylmäpussia ristiselänsään ja voivotteli yöt läpeensä. Välillä häntä hoidettiin kipupotilaana sairaalassa. Mieleensä myllersivät koti- ja työasiat ja taloudelliset paineet. Perhe oli huolesta sekaisin.

Massin minäkuva muuttui oudon lepattavaksi.

Eräänä päivänä, kun kipu otti hänestä lopullisen vallan, hänet karrattiin tukka rasvaisena pyörätuolilla psykiatrien sairaalan masennusosastolle.

– Se oli täydellinen kontrollin menetys. Konkreettista kuolemanpelkoa. Syösykierre ja pohjakosketus, hän kuvailee.

Massi jäi työkyvyttömyyseläkkeelle

Kun Kaisa Massi huomasi olevansa yksin, ympärillä arkea jakamassa olivat terrierit.

Uusin tulokas on vasta parikuinen Riemu.

45-vuotiaana. Hän raahusti eteenpäin rolaattoriin nojaten ja painoi 110 kiloa.

Kaverit eivät tunnistanee häntä kadulla. Avioliitto hajosi.

Vaikeinta oli luopua omasta yrityksestä, lähes kymmenen vuotta toimineesta Pajulinnusta.

Ennen kuin päätökset sosiaaliuista tulivat, talous meni kuralle ja Massi joutui turvautumaan ruokapankkiin. Se oli nöyryyttävää.

– Kävin kaupassakin vasta juuri ennen sulkemisaikaa, etten joutuisi tapaamaan tuttuja.

Kun Pohjois-Kymen sairaalassa ei keksitty keinoa selkäkipuihin, Massi pääsi Kymenlaakson keskussairaalan fysioterian poliklinikalle ja sitä kautta Invalidisäätiön sairaalaan Ortoniin Helsinkiin.

Myöhemmin selvisi, että hän sairastaa pe-

rinnöllistä sidekudossairautta EDS:ää, joka on myös hänen nuorimmalla tyttärellään. Sairauteen ei ole hoitoa.

Kipua voi sentään hiukan hillitä. Massi kääntyy selin ja nostaa paitaansa.

Selkärangassa on pystysuora arpi ja toinen, näkyvämpi, oikealla puolella alaselässä. Hänen selkäyttimeensä on asennettu kipustimulaattori, joka auttaa jatkuvaan hermosärkyyn.

– Laitteen ansiosta sain takaisin liikuntakykyni.

Tuoreen arven alla on stimulaattorin paristo, joka vaihdettiin joitakin viikkoja sitten. Paristo on ensimmäistä kertaa ulkoapäin ladattava, joten sitä ei tarvitse vaihtaa uusiin.

Massi kutsuu apuvälinettä lottovoitoksi, vaikka kipuja edelleen on. Hän on kiitollinen myös siitä, miten vammaisten asioita Kouvolassa hoidetaan. Hänellä on ollut sama henkilökohtainen avustaja jo kuusi vuotta ja hän saa edelleen terapiaa.

– Olen hakenut ja saanut apua.

Kun Massi ajattelee kulunutta vuosikymmentä, hänestä tuntuu kuin hän olisi mennyt vanhanaikaisen mankelin läpi, liiskaantunut kuin piirroselokuvan hahmo, mutta noussut ylös kehonosa kerrallaan.

Hiukset ovat muuttuneet myllerryksessä suorista luonnonkihariksi.

Voi silti olla, etteivät asiat Kaisa Massin elämässä ole koskaan olleet niin hyvin kuin nyt. Hän painaa jälleen tutut 70 kiloa ja jaksaa hyvinä päivinä ulkoiluttaa koiriaan pitkiä lenkkejä. Hän käy vesijuoksemassa ja kuntosalilla.

Avantouinti on ykkönen: siitä Massi saa kolmen tunnin endorfiinisuihkun ja pystyy tovin ajattelemaan, että onpa minulla ihana olo.

– Haaveilen vuokraavani joskus omakotitalon Kouvolasta. Haluaisin hoitaa omaa puutarhaa.

Massi on opetellut elämään särkyjensä kanssa.

– Kipu on integroitunut osaksi minua. Se ei enää ole reki, jota vedän perässä.

Myös yksinäisyyden kanssa oppii elämään, ja jopa nauttimaan siitä. Mutta silti: Massi on suurperheen kasvatti ja tottunut siihen, että ympärillä on hälinää.

– Elämäkumppani olisi ihana asia. Ihminen tarvitsee peiliä.

Hän uskoo, että hänen elämässään on alkanut uusi vaihe. Siitä kielii myös pari kuukautta vanha koiranpentu, viides amerikkakarvatontterieri.

Sen nimeksi hän on antanut Riemu.

KAISA MASSI

- Syntyi Helsingissä 1962. Muutti Kouvolan seudulle 11-vuotiaana.
- Omaa sukuaan Rantalainen. Muistetaan Kaisa Pajuna.
- Eronnut. Kolme aikuista lasta.
- Opiskellut lastentarhanopettajaksi, musiikkileikkikoulun opettajaksi, musiikkiterapeutiksi ja psykoterapeutiksi.
- Harrastaa liikuntaa, kuorolaulua ja vapaaehtoistyötä.
- Rakastaa uutta identiteettiään.
- Inhoaa päälle jäävää katkeruuden tunnetta.
- Ihmettelee joka päivä, että tälläkö tavalla päivä alkaa.

”
Olen mennyt
liiskaksi kuin
piirretyn
elokuvan
hahmo, mutta
noussut ylös.